

Открити

*Ще прочета първа глава от Деянията на апостолите.
Размишление върху стиха: „А Бог нам откри“.*

Постоянно се радвай, когато светлината на Божествения свят те озарява и пътя ти показва. Казано е: Бог е светлина, и където е светлината, там Бог действа. Който разбира светлината, в нея той ще познае тихия глас на Бога, Който говори ободрително на подвизаващата се душа в живота. За онзи, който разбира светлината, мъглите в съзнанието му ще се разпръснат и слънцето ще изгрее, както това става сега пред нас. Щом се усъмни, мъглите отново ще дойдат. Мъглата, която днес ни обикаля, е символ на състоянието, в което вие се намирате. Вие образувате тази мъгла. Вятърът, който днес духа, представлява Божията мисъл, която постоянно работи върху съзнанието на човека да разпръсне мъглите. Сама по себе си мъглата не е опасна. Опасността се състои в това, че в мъгливо време човек изгубва посоката на движението си. Падне ли мъгла, седни на едно място и размишлявай. Мръднеш ли от мястото си, ти ще се изгубиш. Мъглата показва, че няма условия за движение. Сега, като наблюдавате, виждате как слънцето ту се покаже, ту се скрие. Мъглата не може изведнъж да се вдигне. Същото нещо става и с вас. Тъкмо хоризонтът ви се изчисти, слънцето се покаже, и Господ рече да ви предаде един урок, но веднага дойдат отрицателни мисли и чувства в ума и сърцето ви, и хоризонтът ви отново се замъгли. Вие изгубвате благоприятния момент и трябва да чакате новите условия. Един нумизматик намерил една златна стара монета, на която имало нещо написано. Той я дал на слугата си да я измие леко само от пръстта или от полепените нечистотии върху нея. Слугата взел монетата и от голямо усърдие я изчистил така хубаво, че изтрил и надписа ѝ. Желанието му било да я лъсне, да светне. Занесъл монетата на господаря си и му казал: „Господарю, много хубаво изчистих монетата. Не може да не останеш доволен, тя цялата блещи. Така я лъснах, че нищо не е останало на нея“. Господарят погледнал монетата и със съжаление констатира, че монетата изгубила ценността си. Наистина, чиста, лъскава била, но написаното върху нея изчезнало.

Казвам: и съвременните хора се намират в положението на лъснатата монета. Някои искат преждевременно да станат свети. И наистина, те успяват: изтъркат всичко от себе си, светнат, но и светостта, която Бог е вложил в тях, изчезва съвсем. Други искат да станат красиви. Стават красиви, но с това заедно изтъркват и красотата, която Бог е написал върху тях. Тъй щото, човек може да стане такъв, какъвто пожелае, но ще изгуби онова ценното, което Бог е написал върху него. Истинската красота не е нещо постоянно, каквото е маската върху лицето на маскирания. Красотата е нещо непреривно, тя изразява великите подтици на човешката душа, но същевременно тя се мени. Красив е човек, когато доброто е описано на неговото лице. Красив е човек, когато всичките добродетели, една след друга, се описват на неговото лице. Каква по-голяма красота ще намерите от слънцето? Красиво е слънцето, понеже постоянно изпраща своята светлина и топлина. Какво би станало със света, ако слънцето престане да изпраща светлината и топлината си? – Няма да има живот. Щом животът престане, и красотата ще изчезне. Днес съществува красота, защото животът съществува. Слънцето пак изгря, за да видите неговата красота. То е красиво, защото обича и прави всичко около себе си красиво. Красив човек е онзи, който всичко около себе си прави красиво. Чист човек е онзи, който всичко около себе си прави чисто. Къде мине, той все чисти. Търси онази красота, която носи образа на Бога в себе си. Красотата на Бога се състои в това, че Той едновременно държи в ума си живота на всички същества. Той има предвид техните нужди, страдания, скърби и ги напътва в правия път. Той улеснява всички същества и в радостите, и в скърбите им. Които се радват, те са работници при Бога. Тези, които скърбят, са готовановци, наготово чакат. Това значи: които скърбят и не се радват на скръбта си, те са готовановци. Който иска да не е готованец, щом дойде скръбта при него, той ще я приеме учтиво, ще се зарадва и заедно с нея ще отиде на нивата да работи. Светът се нуждае от радостни хора, които работят на нивата и донасят хляб. Днес повечето хора скърбят и чакат наготово да ядат. Който иска да бъде работник на Божията нива, той трябва да се радва при всички условия на живота. Казвам: бъдете радостни и весели и вярвайте в разумното. Ако не вярвате в разумното, вие сте готовановци. Ако се обезвериш, ако станеш лош човек, ти си готованец. Вълкът е един готованец, който от сутрин до вечер мисли как ще му падне някоя

жертва. Той наготово яде. По цели дни той философства: „Едно време имаше повече ядене, а сега настана голяма сиромашия. Тежки времена дойдоха!“ Така и много хора се оплакват от тежките условия на живота. Те плачат, проливат сълзи, но от плача им условията не се подобряват. Когато времето плаче, тревите и цветята се ползват, но не и хората. В такова време хората се изпокриват, бягат в домовете си. Защо се крият? – За да не заплачат и те с времето заедно. И тъй, растенията, които разбират вътрешния смисъл на дъжда, приемат росните капчици в себе си, за да ги утешат. Росните капчици са деца, които някога са изгубили майка си и непрекъснато я търсят.

Растенията ги утешават, казват им да не плачат, защото един ден те ще намерят майка си. Те им дават първия урок в живота. Казвам им: вие сте богати. Отворете торбичките си да видите какви богатства носите със себе си. Щом отворят торбичките си, растенията взимат богатствата им и им показват пътя, по който могат да намерят майка си. Следователно, когато мъглата дойде при тебе, не плачи заедно с нея, но ѝ кажи: „Не бой се, ти ще намериш майка си“. Не плачи за това, за което другите плачат. Когато колата се счупи, какво трябва да правиш: да плачеш ли, или да се заемеш да я поправиш? Плачът спасява ли човека? – Не, плачът само утешава. Когато плачеш около умрелия, ще го съживиш ли? Ако можеш да го съживиш, плачи; ако не можеш да го съживиш, поне не го смущавай. На умрял човек тъпан бие ли се? Ако може да чуе, удрий тъпана, колкото искаш; ако не може да чуе, поне времето си не хаби.

За направени погрешки не плачи.

Изправяй погрешките си и мисли.

Радвай се за всяка направена погрешка, защото имаш възможност да я изправиш и да познаеш силата си.

Тези мисли може да ви се виждат противоречиви, но те почиват на известен закон. На какво се дължат погрешките? – На неразбиране. Когато някое разумно същество ви каже една велика мисъл, която не можете да разберете, вие непременно ще сгрешите. Значи зад всяка погрешка се крие една велика мисъл. Щом разберете погрешката си, ще разберете и великата мисъл, която се крие зад нея. Тъй щото, всяка погрешка води към добро. Ще ви дам един пример, да видите как можете да направите една погрешка. Дават ви едно змийско яйце

и ви казват да го държите на студено. Ако го държите на топло, то ще се излюпи, и един ден ще пострадате от него. Вие взимате яйцето, но се интересувате какво може да излезе от него. Казвате си: „Ще сложа яйцето на топло, да видя какво ще се излюпи“. Слагате яйцето на топло и след известно време от него излиза едно малко змийче. Вие се радвате на малкото змийче, храните го и то расте, става голяма змия. Един ден тази змия се увива около вас и започва да ви души. В това отношение на змията не може да се разчита.

Много от противоречията в живота се дължат на това, че хората само констатира нещата и там спират. Те казват, за пример: „Слънцето е извор на живота. То има влияние над нас и т.н.“ Обаче това още не е знание. Да констатираш нещата само, без да ги проучиш и приложиш, това не е наука, нито знание. Ако човек би имал онази положителна наука, да разбира, за пример, от цветовете и тяхното приложение, той би направил чудеса с тях. И тогава, ако прекара червения цвят върху умрял човек, той ще го съживи. Ако прекара червения цвят върху един прост човек, той ще стане учен. Цветовете са храна за хората. Цъфтенето на цветята крие в себе си велика сила, както за самите тях, така и за хората. Голямо нещастие е да живее човек в света без цветя.

Когато студът иде на гости, обличай най-дебелата си дреха.

Когато топлината иде на гости, обличай най-тънката си дреха.

Когато гладът иде на гости, затваряй и двете си врати.

Когато ситостта иде на гости, отваряй и двете си врати.

Когато си здрав, работи.

Когато си болен, почивай.

Когато си сиромаш, радвай се.

Когато си богат, плачи.

Аз взимам думата плач не в обикновен смисъл. Всяко нещо, което плаче, е живо. Всяко нещо, което не плаче, е мъртво. Източните философи казват, че човек трябва да престане да плаче. Казвам: да престане умният да плаче, разбирам. Обаче опасно е, когато глупавият престане да плаче. За глупавия плачът е необходим, той е на мястото си, той е благословение за него. Пуснали един голям мързеливец в една стая, в която с помощта на помпа вкарвали и изкарвали вода. Отворили крана на чешмата и оставили водата да

тече в стаята, да видят какво ще прави този мързеливец. Водата бързо текла в стаята и дошла до глезените на мързеливеца. Той седял, не мърдал от мястото си. Водата се изкачвала все по-високо, дошла до коленете му, той пак не мърдал. После се изкачила до шията му. Едва сега той се замислил какво да прави, защото положението вече станало опасно. Тогава той взел помпата и започнал с нея да извлича водата, да я изхвърля навън. От този пример се вижда, че у всички хора има един мързел, наречен свещен мързел. Много хора, докато минават за светски, те са работливи. Щом станат религиозни, те се отпускат, подават се на мързела и не работят. Те започват само да съзерцават. Това съзерцание не е нищо друго, освен мързел. Като светски хора, те знаят, че трябва да копаят, да разорат нивата да я посеят и след това вече очакват, каквото Бога даде. Обаче, като духовни, те нито копаят, нито орат, нито сеят, очакват дано Бог им даде нещо. Ако не получат нещо, те се разочароват. Следователно човек не трябва да изпада в крайности. Докато живее на физическия свят, той трябва да работи и физическа, и сърдечна, и умствена работа. Щом стане духовен, той трябва да работи още повече и то и в трите свята. Разликата в работата на светския и на духовния човек е следната: един земеделец от света ще посее, например, сто декара земя и ще получи някакъв резултат. Един духовен човек ще посее само десет декара земя, но класовете ще бъдат много по-едри и с по-голям брой зърна. С други думи казано: светският човек ще сложи на гърба си един камък 100 килограма тежък и ще се хвали със силата си. Един духовен човек ще сложи на гърба си един къс злато от 10 килограма и ще се хвали с разумността и знанието си. Чий товар е по-ценен? Когато човек носи в главата си една мисъл, той трябва да знае камък ли е тя, или злато. Умният, като види, че тази мисъл е тежка като камък, той ще я изхвърли от главата си. Глупавият, обаче, ще я носи и ще плаче, ще търси някой да го освободи. Който плаче, той има някаква скрита мисъл в себе си. Наблюдавал съм как някое малко дете плаче. Докато майка му е наблизо, то плаче, озърта се, чака да дойде майка му да го утеши. Колкото повече го утешава майката, то повече плаче. Щом майка му се отдалечи и престане да го утешава, то млъква и тръгва подир нея. Възрастните пък плачат, когато искат да смекчат сърцата на окръжаващите. Изобщо, каквато и да е причината за плача, той е на мястото си. Казано е в Писанието: „Ще обърша сълзите им“. – Кога? – Когато истинският живот дойде. Щом

истинският живот дойде, плачът ще престане. Тогава ще се явят изворите на живота. Умният човек, който се намира пред изворите на своя живот, никога не плаче.

Кой е умен човек? – Умен е онзи, който може да смени плача в радостта.

Умен е онзи, който може да смени скръбта в утеха.

Умен е онзи, който може да смени отчаянието в надежда.

Умен е онзи, който може да смени омразата в любов.

Умен е онзи, който може да смени невежеството в знание.

Умен е онзи, който може да смени неправдата в правда.

Умен е онзи, който може да смени робството в свобода.

Умен е онзи, който може да смени сиромашията в богатство.

Умен е онзи, който може да смени смъртта в живот.

Умен е онзи, който и в най-голямата тъмнина може да намери пътя към Бога.

Беседа от Учителя, държана на 20 август 1932 г., 5 ч. сутрин.